

Een Zomervacantie

DOOR **INA VAN DER WERFF**

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

Een Zomervacantie

door

Ina van der Werff

G. F. Callenbach N.V. - Uitgever - Nijkerk

Van Ineke, Hans en Max

„Woef, woef!”
 „Stil Max, koest hoor.”
 „Woef, woef!”

„Max, hoor je me nu, stoute hond, die je bent. Als je niet gauw stil bent, wordt het vrouwtje boos op je, hoor.”

Ineke kijkt Max boos aan, en Max is gauw stil.

Ineke en Max zijn héél goeie vrienden.

Ineke is een klein meisje, met een grote blauwe vlinderstrik in het haar, en Max is een grote, sterke hond. Hij heeft scherpe witte tanden in zijn grote bek. Hij kan zó hard blaffen, dat je er soms bang van zou worden. Maar die kleine Ineke is helemaal niet bang voor hem. Ze heeft hem vast aan zijn halsband, en ze praat altijd tegen hem. Aan Max vertélt Ineke alles. Dat Hans zo ondeugend geweest is op school, en dat hij toen school moest blijven van de juffrouw, en dat ze toch zo'n prachtige ketting maakt voor moeder. Blauwe en witte en rode kralen, allemaal verschillende kleuren, prachtig wordt het. Kralen aanrijgen vindt Ineke altijd heel fijn. Op haar laatste verjaardag heeft ze van tante Truus een heel grote doos met allemaal kralen gekregen, zodat ze nu weer heel veel kettingen en armbandjes kan aanrijgen.

Samen stappen ze voort naar huis. Max loopt heel gehoorzaam naast zijn kleine vrouwtje, en hij blaft niet meer, want anders wordt Ineke weer boos op hem.

Soms heeft Max toch zo'n vreselijke zin om eens even in Ineke's boodschappentas te snuffelen, want daar heeft hij iets heel fijns in geroken. Ze zijn samen naar den slager geweest, en toen heeft Ineke een briefje aan den slager gegeven, waar moeder iets op geschreven had. De slager deed een stuk vlees in een papier in de boodschappentas, en Max kreeg een stukje worst. Dat vlees ruikt zo lekker, Max krijgt er hoe langer hoe meer zin in.

„Kijk eens, Max,” roept Ineke opeens, „daar staat moeder al bij de deur op ons te wachten, we zullen doen wie het eerst bij moeder is, één, twee.... drie,” en weg rent Ineke.

Ineke loopt zo hard als ze kan, er komt zelfs een klein puntje van haar rood tongetje te zien, en de blauwe strik danst op haar hoofd, zó hard loopt ze.

Max kijkt eens even naar haar. „Wat doe je nu toch opeens?” denkt hij. Hij begrijpt er niet veel van, maar hij begint toch ook hard te lopen. Hij loopt nog harder dan Ineke naar moeder.

„Woef,” blafft hij, en hij springt hoog tegen moeder op.

Maar Ineke is er nu ook al. Ze heeft een rood gezichtje van het harde lopen, en ze is er moe van. Dat die Max het nu nog gewonnen heeft, en ze heeft nog wel zo haar best gedaan om zo hard mogelijk te lopen. Ze kijkt naar Max, die vrolijk, en helemaal niet moe van het rennen om moeder en haar heen springt.

„Woef, woef,” blafft hij, „woef, woef.”

„Eigenlijk heb ik het toch gewonnen, Max,” zegt Ineke, „want jij hebt vier poten, en ik maar twee benen, als jij maar twee poten had, zou ik het misschien wel gewonnen hebben. Gek hè, Max, dat jij poten hebt en ik benen. Maar dat komt omdat jij een hond bent, en ik vader en moeders kind.”

„Woef,” zegt Max, en hij knipoogt tegen Ineke, ten teken, dat hij het begrepen heeft.

Om vier uur komt Hans altijd thuis uit school. Hans is al een grote jongen. Hij zit nu al in de tweede klas van de grote school. Met September, als Ineke naar school gaat, gaat Hans misschien al naar de derde klas. Ineke vindt Hans geweldig knap. Hij kan al lezen en rekenen. 's Avonds als vader uit de Bijbel leest, mag Hans de laatste twee verzen lezen. Dan komt hij bij vaders stoel staan, en dan wijst vader aan waar hij beginnen moet. Als het korte verzen zijn, mag hij er soms wel drie lezen. Hans kan nu zelf ook al uit de Kinderbijbel lezen. Ineke kent hele stukken van buiten, en dan is het net of zij ook al kan lezen, als ze de kinderbijbel voor zich heeft, en er haar poppekinderen uit voorleest.

Die geschiedenis van Daniël in de leeuwenkuil vindt Ineke altijd weer even mooi. Eerst vond ze het wel een beetje griezelig. Daniël, die helemaal alleen in een diepe kuil moest, waar allemaal leeuwen in waren, hongerige leeuwen die de mensen opaten. . . . Daniël durfde toch wel erg goed. Maar moeder had gezegd, dat de Heere Jezus bij Daniël was, en dat daarom de leeuwen Daniël niets deden. Ze waren net zo mak als honden. Stel je eens voor, dat Max opeens een leeuw werd. Bøe, dan zou zij toch wel bang voor hem zijn. Maar als de Heere Jezus dan ook hielp, net als Daniël, nee, dan zou Max, al was hij dan ook een leeuw, haar vast niets doen.

De Meikevers

Op zolder staat een grote, witte kartonnen doos. In de deksel zitten ronde gaatjes. Hans gaat uit school altijd direct naar de zolder, naar die doos kijken. Als hij naar school gaat, zegt hij tegen moeder en Ineke, dat ze toch vooral niet aan de doos mogen komen, want als het deksel open gaat. . . .

Maar Ineke is bang voor die doos. Er zitten allemaal griezelige beesten in, bruine beesten, met hakerige zwarte poten. Ze eten groene blaadjes, die Hans er, iedere avond vers geplukt van de haag, in doet. Soms zingt Hans er ook een versje bij:

„Mulder, Mulder, tel je geld en ga dan eens vliegen.“

Op een keer had hij de doos op tafel in de kamer gezet, en keek toen door een kiertje van het deksel heel voorzichtig in de doos.

„Ik zie er nog maar vier,“ zei hij, „en ik moet er toch vijf hebben.“ Toen deed hij de deksel er helemaal af, en opeens was er zo'n vreselijk beest uitgevlogen. O, als Ineke er nu nog aan denkt wordt ze weer bang. Het was net of het beest recht op haar af vloog. Rrrrt, daar vloog de meikever door de kamer, Hans er achter aan om hem weer te pakken. Ineke kroop van schrik onder de tafel. Als die lelijke meikever eens op haar haar of op haar gezicht ging zitten, brr. Maar Hans lachte haar uit. Domme meid, zei hij, wie is er nu bang voor zo'n klein beestje.

Er zijn ook jongens bij Hans op school, die een touwtje om een pootje van een meikever binden, en dan het arme beestje een eindje laten vliegen, tot het draadje op is. Arm kevertje, z'n pootje doet er natuurlijk zeer van. Al vindt ze het ook nog zulke griezelige beesten, je mag ze toch niet plagen en expres zeer doen. Vader heeft tegen Hans gezegd, dat Hans dat nooit en nooit mag doen, en Hans heeft gezegd dat hij ook altijd boos wordt op de jongens die de beestjes zo plagen.

Om vier uur gaat Ineke voor het raam staan kijken of Hans er al aan komt. Die luie Max ligt te slapen. Wie doet dat nu, zo maar om vier uur gaan liggen slapen. Ze heeft het al een paar keer tegen hem gezegd, dat het helemaal niet hoorde voor zo'n grote hond, maar Max stoort er zich helemaal niet aan. Zijn bruine ogen zijn dicht, en zijn kop ligt op zijn voorpoten. Zo'n luie Max toch!

In de verte ziet Ineke Hans aankomen. Hij loopt met twee vriendjes van school, Wim en Jan. Ze praten heel druk ergens over, en ze

lachen hard. Bij huis zeggen ze: „Tot morgen, hoor!” en dan wuiven ze tegen Ineke.

Hans heeft een heel lang verhaal. Ineke begrijpt er niet veel van. Hij vertelt het zo vlug, en hij moet telkens weer zo lachen. Het gaat over een meikever en over de school. Dan komt moeder binnen. „Dag Moeder,” zegt Hans, „we hebben toch zo’n pret gehad op school vanmiddag, ik zal het straks allemaal wel eens vertellen, als Vader thuis is, dan kan Vader het meteen horen.” Hij moet er al weer om lachen.

Ineke is er toch zo nieuwsgierig naar, maar ze durft het niet goed tegen Hans te zeggen, dat ze het niet goed begrepen heeft, anders vindt hij haar misschien wel klein. En ze is toch heus al wel groot. Nu mag ze moeder helpen thee inschenken. Eerst suiker in de kopjes doen, anderhalf schepje voor moeder, Hans en zij elk twee heel dikke scheppen. Moeder doet er de thee in, en dan mag zij er de melk in doen. Dat is altijd wel een beetje moeilijk, om precies te weten hoeveel er in moet. Vader heeft nooit melk in de thee, dat is gemakkelijk.

Tot vader thuis komt uit kantoor, en ze gaan eten, mogen ze spelen.

Ineke haalt haar poppekinderen voor de dag. Ze moeten zo nodig weer eens wat leren, anders worden ze veel te dom. Zo, ze zet ze allemaal netjes op een rijtje, Anneke, Liesje, Janneman, Kootje en Trusje.

„Eén en één is twee,” zegt ze hun voor, „twee en twee is vier.” Janneman is wel eens ondeugend, dan moet hij met zijn stoeltje in de hoek zitten, want stoute kinderen kan de juffrouw niet gebruiken, zegt Ineke.

Om halfzes gaan moeder en Ineke voor het raam staan, om te kijken of vader al aan komt. Als ze vader aan zien komen in de verte, roepen ze gauw Hans, en dan doen ze wie het eerst bij de deur is om vader open te doen. Moeder wint het, en als vader in de gang is krijgen ze allemaal een kus van vader. Eerst moeder, en dan Hans en Ineke. Moeder en Ineke schenken vader gauw een kopje lekkere thee in, en dan haalt moeder het eten uit de keuken, en gaan ze eten.

Na het eten, als moeder de tafel heeft afgeruimd, gaat vader de krant lezen, en moeder brengt Hans en Ineke naar bed. Hans kan zich al helemaal alleen uitkleden, Ineke kan het ook al bijna alleen. Moeder wast zelf hun gezichten. Als ze klaar zijn, Hans z’n pyama aan, en Ineke haar nachtponnetje, komt vader boven. Dan knielen ze eerst voor hun bedjes, en zeggen om de beurt, eerst Hans en dan Ineke, hun avondgebedjes op. Ineke vindt het eigenlijk wel fijn, dat Hans altijd eerst moet bidden, want soms is ze nog wel

eens een woordje vergeten, maar als ze dan eerst goed luistert naar Hans, dan weet ze het wel weer.

Een enkel keertje vertelt vader wel eens een verhaal. Niemand op de hele wereld kan zo mooi vertellen als vader, vinden Hans en Ineke. Ze liggen dan fijn warm onder de dekens naar vader te luisteren tot het verhaal uit is, en dan gaan ze slapen.

Het is nu heel stil op de slaapkamer. Ineke denkt, dat Hans al slaapt. Ze moet telkens denken aan het verhaal van Hans:

's Middags toen alle kinderen druk aan het rekenen waren, vlogen er opeens vier meikevers door de klas. Een paar meisjes waren toch zo bang geweest. Toen moesten de jongens de meikevers weer vangen. Hans zei, dat het toch zo leuk was geweest om de meikevers te vangen, want telkens als je ze bijna had vlogen ze weer net weg. Toen ze ze eindelijk alle vier gevangen hadden, vroeg de juffrouw van wie de meikevers waren.

Ze waren van de tweeling van den dokter, die hadden ze zo maar uit de doos laten vliegen, midden onder de les. De juffrouw was helemaal niet erg boos, ze zei alleen dat ze het nooit weer mochten doen. Ineke is maar blij, dat ze er niet bij is geweest. Vier van die meikevers, die zo maar om je heen vlogen. . . . Nee hoor, ze vindt het fijn, dat ze dáár niet bij is geweest.

III

Die stoute Max

Ineke, word je nu nog eens wakker? O, wat een langslaapster „Ik ben jij!”

Ineke wrijft haar ogen uit. De zon schijnt net precies midden in haar gezicht. Ze kan bijna niet kijken, zo prikken haar ogen van dat scherpe licht. Hans staat voor haar bed, en hij lacht haar uit. Hij heeft zijn kniekousen al aan, en die Ineke slaapt nog half.

„Ik slaap helemaal niet meer,” zegt Ineke, en ze springt vlug haar bed uit, „en ik ben ook geen langslaapster, hoor.”

Ze trekt vlug haar sokjes aan, en dan gaan ze samen naar de slaapkamer van vader en moeder. Heel voorzichtig, op hun tenen, lopen ze naar de deur. Hans maakt héél zacht de deur open, en kijkt door een kier de kamer in.

„Ze slapen nog,” fluistert hij tegen Ineke. Ze lachen zachtjes. De deur piept even als ze er, na elkaar, doorglippen. Ze blijven staan,

heel stil, om te kijken of vader en moeder er ook wakker van geworden zijn. Gelukkig, in het grote bed blijft alles stil, vader en moeder slapen rustig door.

Heel voorzichtig, voetje voor voetje lopen ze tot vlak voor het bed, Hans aan moeders kant, Ineke aan vaders kant. Dan, opeens, geven ze vader en moeder een dikke klapzoen.

„O, o,” schrikken vader en moeder, en Hans en Ineke moeten lachen om de verbaasde gezichten.

„Kom er maar gauw in,” zegt moeder, en dan kruipen ze fijn bij vader en moeder in bed, elk aan een kant. Eerst willen vader en moeder weer gaan slapen. Hun ogen gaan vanzelf weer dicht, zegt vader, maar daar willen Hans en Ineke niets van weten. Ineke duwt met haar wijsvingertje net zo lang tegen vaders oog, tot het open is.

„Hè,” zegt vader slaperig, „lastige jongens zijn jullie, hoor.”

„Daar meent u toch niets van,” roept Hans, en hij trekt vader zo hard aan zijn neus, dat vader „Au” roept, en opeens helemaal wakker wordt.

„Zo’n ondeugd, wacht maar eens, jongetje, ik zal jou wel even over de knie leggen.”

Hans kruipt helemaal onder de dekens, zelfs zijn hoofd zie je niet meer.

„Waar is Hans nu toch?” vraagt moeder aan vader.

Vader lacht, en zegt dat hij denkt dat Hans weg is. „Hans was zeker bang voor me, en nu is hij gauw weer naar zijn eigen bed gegaan,” zegt vader.

Ineke lacht maar, ze weet best dat Hans niet weg is, maar onder de dekens ligt, heel diep weg, ver naar onderen gedoken, maar ze zegt het niet. Ze vindt het wel een beetje erg dom van vader en moeder, dat die het niet hebben gezien. Zouden ze er niets van gemerkt hebben?

„O!” roept Vader opeens, „een muis, een muis, onder de dekens!”

„Piep, piep, piep.” Nu horen moeder en Ineke de muis ook. Vader zoekt onder de dekens. „Wacht,” zegt hij, „hier heb ik je, dikke muis.” En langzaam trekt hij Hans boven de dekens.

Gelukkig dat het maar geen echte muis is, denkt Ineke.

„Bim, bim, bim, bim, bim, bim, bim, slaat de klok op de gang.

Zeven uur, nog heel eventjes hoor, en dan gauw er uit.

Als Hans klaar is, gaat hij naar de zolder om naar zijn meikevers te kijken. Maar hij ziet nergens de grote witte doos staan. Misschien heeft hij vergeten gisterenavond de doos naar de zolder te brengen, en staat ze nog in de serre. Gauw even naar beneden om te kijken. Maar in de serre is de doos ook niet. Hans begrijpt

er niets meer van. Hij vraagt aan moeder of die de doos soms heeft weggezet, maar moeder weet er niets van. Allemaal zoeken ze nu naar de doos, vader, moeder, Hans en Ineke, maar nergens is de doos te vinden. Hans moet er bijna om huilen, maar echte jongens huilen nooit, en dus doet hij zijn best om toch maar niet te huilen. Dan roept Ineke opeens: „Max is ook weg, ik zie hem nergens, en zijn mand is ook leeg.” Ze roepen allemaal „Max, Max,” maar hij is nergens te zien, en hij komt er ook niet aangedraafd als ze roepen.

Dat is wat, Max weg, en de meikevers weg.

„'k Heb er gisteren juist zo'n fijn lang touw omheen gebonden,” zegt Hans, en het huilen staat hem nu toch nader dan het lachen.

Vader loopt de tuin in, maar ook in de tuin is Max niet.

Opeens roept moeder, die voor het raam staat te kijken: „O, daar loopt Max, en hij heeft Hans zijn doos aan een touw achter zich aan.”

Vader, Hans en Ineke komen er hard aan gelopen. Daar loopt Max over de stoep aan de overkant. In zijn bek heeft hij het touw van de doos. En de grote witte doos sleept achter hem aan.

Hans loopt de deur uit. „Kom hier, Max,” roept hij hard.

„Woef, woef,” blaft Max, en hij loopt heel hard weg, als Hans naar hem toe komt. Hans loopt achter hem aan. „Stoute Max, kom hier.” Maar die stoute Max draaft maar door, en hij neemt de doos met meikevers mee. Hij vindt het zeker een leuk spelletje, want telkens blijft hij even staan, om naar Hans te kijken, en dan zegt hij weer: „Woef, woef.” Dan laat hij het touw even los, maar als Hans er dan heen loopt, neemt hij het touw weer in zijn bek, en dan draaft hij weer weg. En de doos huppelt achter hem aan.

Eindelijk, eindelijk keert Max om. Hij stuift Hans voorbij, en holt naar huis, de gang in, en de kamer binnen.

„Woef, woef, daar ben ik weer,” blaft hij. Hij heeft nu het touw van de doos losgelaten, en vader zet de doos op tafel. Max krijgt een standje, en moet direct naar de keuken in zijn mand. Hij laat zijn oren hangen als hij de kamer uit gaat. Ineke heeft wel een beetje medelijden met die arme

Max, die nu de hele morgen in zijn mand moet blijven. Hans komt er ook al weer aan. Hij kijkt door een kiertje of alle meikevers er nog zijn. Gelukkig, ze zijn er nog alle vijf. Nu maar gauw aan tafel," zegt vader, „anders kom je nog te laat op school."

IV

Op reis

Zo, daar zijn we gelukkig, nu maar zien dat we straks een goed plaatsje vinden," zegt moeder. Ineke kijkt om zich heen. Wat een lawaai is het hier, en wat een mensen. Allemaal mensen die haast hebben, met koffers en pakjes, en er tussendoor gaan karretjes met koffers en fietsen. Oei, daar had je er weer een, die ging bijna tegen haar aan. Ze vindt het reuze fijn om zo'n lange treinreis te maken. Helemaal naar Noordwijk gaan ze. Vier hele weken naar zee. Ze hebben samen allerlei leuke dingen gekocht, schoppen, vormpjes, en een grote gummibal, die je op kunt blazen om in zee mee te spelen.

Tuuuuuuuuut, tuuuuuuuut, daar heb je de trein. Hij gaat hun zo maar voorbij. Ineke wordt bang dat ze niet meer mee kunnen, maar gelukkig, nu staat de trein toch stil. Ze lopen vlug naar een coupé, die vader voor hen openhoudt. Fijn, helemaal leeg, dan kunnen ze allebei voor een raampje zitten. Nog drie minuten, dan gaat de trein. Hans kijkt op de klok, nu nog twee minuten, nog een. . . . Ja, de chef houdt het bordje omhoog en ja hoor, daar gaat de trein. Ineke wuift naar de mensen op het perron. Wij gaan lekker naar Noordwijk, naar Noordwijk aan de Zee zingt ze.

Heerlijk is het in de trein, overal vliegen ze voorbij, maar soms is het ook net of de trein stilstaat, en de bomen en huizen heel hard langs de trein vliegen. Hoe kan dat nu? Hoe kan de trein nu zo hard rijden, waarom gaat de trein nu nooit eens op de verkeerde rails? Ineke vraagt maar door, haar mondje staat geen ogenblik stil. Als de trein stopt, komen er in hun coupé ook mensen, twee dames en een heel dikke mijnheer. Och, wat heeft die mijnheer het warm, hij veegt maar aldoor met een grote zakdoek over zijn hoofd, en dan pufft hij er bij. Maar als de trein een poosje rijdt, horen ze opeens een raar geluid. Ineke, die voor het raampje ligt op haar knieën, kijkt om waar dat rare geluid nu toch wel vandaan komt. En dan moet ze wel lachen. Daar zit de dikke mijnheer, met zijn beide handen op zijn buik, te slapen, en hij snurkt er bij.

Raar hoor! En dikke vlieg, zo'n blauwe bromvlieg, gaat brutaal op de neus van den dikken mijnheer zitten. Hij merkt er niet eens wat van. O, nu kriebelt het zeker, want hij trekt zo'n raar gezicht, dat Hans en Ineke er hard om moeten lachen. Vader en moeder moeten er ook wel om lachen, en de beide dames ook, maar die doen het zachtjes. De vlieg wipt even op, maar dan komt ze terug en nu wandelt ze deftig op de lip van den slapenden mijnheer. Hatsjie, hatsjie niest dan opeens de mijnheer, en weg is de bromvlieg. Nu is hij meteen wakker, en hij begrijpt er zeker niets van, waarom ze allemaal zo moeten lachen.

In Leiden stappen ze in de tram. Ineke heeft maar een heel klein plaatsje, en Hans staat, zó vol is de tram. Ineke vindt het nu helemaal niet zo erg fijn meer om te reizen, en ze is blij als moeder zegt: „Kom lens, we zijn er, gauw er maar uit.”

V

Aan het strand

Allemaal water, water zover als je zien kunt. „O Paps, de lucht komt helemaal in het water daarginds,” roept Ineke, en ze wijst in de verte.

„Och kind,” zegt Hans, „dat lijkt maar zo, dat komt omdat de aarde rond is, hè Vader?”

Ineke is al weer doorgelopen, het houten trapje af, maar daar rolt ze holderdeboolder in het zand. Hans lacht haar uit. „Sliep uit, jij bent gevallen,” roept hij.

Vader heeft de vorige avond nog badstoelen gehoord, No. 127 en 128. Wie het eerst ze vinden kan, Ineke en vader of moeder en Hans.

„Ha, ik heb ze, wij hebben het gewonnen,” schreeuwt Hans, en ja, hoor, daar staan ze. Ineke kruipt direct in een badstoel, lekker zat je daarin, net een klein huisje, met een dak boven je hoofd.

„Kleine lulak,” zegt vader, en hij tilt Ineke een, twee, drie er uit. Schoenen en kousen gaan vlug uit, en dan maar aan het spelen, de schoppen, de bal en de vormpjes hebben ze meegenomen. Vlak bij zee zijn een heleboel kinderen een grote berg aan het maken. Hans en Ineke gaan er bij kijken met hun schoppen bij zich. „Scheppen jullie ook mee?” vraagt een jongen met een bruin-verbrand gezicht aan Hans. „Goed,” zeggen ze en ze beginnen ijverig mee te scheppen. Het valt Ineke lang niet mee het natte

zand te scheppen, maar ze zet toch door. Als straks de zee hoger en hoger op het strand komt, gaan ze er allemaal op staan, net zo lang tot er van de hele berg niets meer is overgebleven.

„Daar heb je het water al,” roept er een, en ja, daar komt heel zachtjes een golfje aan gevloed. „Scheppen, jongens, aan deze kant nog wat meer zand,” commandeert er een.

Nu komt het water al hoger. Het loopt al in de gracht die ze er om heen hebben gegraven. Ze scheppen zo veel en zo vlug ze kunnen. De scheppen zand vliegen maar op de berg neer. Ineke staat al helemaal met haar voeten in het water. „Nu voorzichtig allemaal er op,” zegt de jongen, die aan hen gevraagd heeft of ze mee wilden doen.

Een meisje helpt Ineke op de berg te komen. Ze slaan met hun schoppen het zand nog wat steviger aan. Kijk daar eens een grote golf aankomen, oei, die gaat tegen de berg aan. O, kijk, die lelijke golf neemt een hele hap zand mee. Plons, daar ploft een stukje van de berg in zee. Ze staan allemaal dicht bij elkaar. Daar komt al weer zo'n hoge, grote golf aangerold, zo maar pardoes tegen hun berg. Ze lachen telkens als er weer een golf aan komt. De berg wordt al kleiner en kleiner. Boem, daar zakt een heel stuk weg. Hans rolt er af, op z'n knieën in het water. Ze lachen er allemaal om, Hans zelf ook.

Eindelijk is er niets meer van de berg overgebleven, en gaan ze door het water weer naar het droge strand terug. Ineke loopt naast een meisje, dat net zo groot is als zijzelf.

„Hoe heet jij?” vraagt het meisje. „Ik heet Adri Dijkstra, en ik ben al bijna zes jaar.”

„Ik ben al zes jaar,” zegt Ineke trots, „en ik heet Ineke.”

„Ga je met me spelen?” vraagt Adri.

„Goed, wat zullen we doen?”

„Ballen,” zegt Adri, „dan vraag ik of mijn zusje ook mee doet.”

Ja, dat vindt Ineke ook leuk, en samen lopen de nieuwe vriendinnetjes naar Adri's zusje om te vragen of ze mee ballen gaat.

's Middags zoekt Ineke gauw haar vriendinnetje weer op. Adri heeft al naar haar uitgekeken, en loopt haar tegemoet. „Ga je mee een eindje in zee lopen, dan beuren we onze jurk op, dat is zo leuk als er golven aankomen.”

Adri durft veel beter dan Ineke. Adri gaat er veel verder in, en haar jurkje wordt van onderen een beetje nat, maar daar lacht ze om. „Dat vindt mijn moeder helemaal niet erg, hoor, de jouwe wel?”

„Ik vind het zo vies als je zo nat bent,” zegt Ineke, maar eigenlijk vindt ze het griezelig om in zee te gaan, zover tenminste als Adri.

Opeens . . . o . . . daar trapt ze in een kuil, en daar valt ze voorover in het water. Een golf gaat helemaal over haar heen. „Help, help,” roept ze tegen Adri, die er gauw aan komt. Proestend en snuivend komt ze weer overeind. „O, ik verdronk bijna,” zegt ze, „het scheelde niets.”

„Ben je,” lacht Adri, „je verdrinkt zo maar niet, hoor, maar wat zie je er nu grappig uit, net een nat poesje. Het water druipt overal van je af. Vraag maar aan je moeder of je je jurk een poosje uit mag, dan kan hij drogen.”

Ze lopen gauw naar de badstoelen van vader en moeder. Moeder schrikt er eerst van, als ze Ineke zo nat voor zich ziet staan, maar vader moet er om lachen. „Zo, nat klein poesje, heb je gezwommen?”

„Net, wat ik zei,” juicht Adri, „ik zei ook dat ze net een poes was.” „Maar wat moeten we nu met je?” zegt moeder. „Je kunt zo toch niet blijven lopen?” Het enige dat er op zit is, haar jurk uit te trekken, en te drogen leggen. Het is zo warm en zonnig, dat hij wel vlug weer droog zal zijn. Moeder heeft Ineke's zwempak meegenomen, en dat moet ze dan maar aan, want alles is even nat.

„Leuk,” roept Adri, „kom, dan ga ik vragen of ik ook mijn badpak aan mag hebben.” Ze hollen naar Adri's moeder. „Toe Moeder, zij mag het ook,” vraagt Adri. „Mag ik het nu ook alstublieft?”

Even later spatten ze samen in het water. Adri doet net of ze zwemt, en Ineke durft nu ook al veel beter, en wil het ook eens proberen. Hu, daar krijgt ze een hele slok water naar binnen, ba, dat is nog eens naar water, zo zout als . . . ja, ze weet niet hoe zout dat wel is.

Als ze een hele tijd in het water hebben gespeeld, roept Moeder, dat Ineke er nu maar uit moet komen, en dat haar kleren weer droog zijn. Ze gaan nu rustig met hun beidjes achter de stoelen zitten spelen. Ze krijgen elk een glaasje Ranja van moeder uit de thermosfles. Lekker koel is dat. Dan gaan ze doen wie de mooiste taartjes kan bakken van zand, en versieren met schelpjes.

VI

Het poesje

Maar op een morgen als Ineke wakker wordt regent het, o, wat regent het. Op haar blote voetjes staat ze voor het raam, en ze kijkt naar buiten, waar de regen maar aldoor neervalt. Grote plassen zijn er op straat. Ineke kijkt boos naar de lucht, ze is boos

dat het regent, want nu kunnen ze natuurlijk niet naar het strand. Ze zouden juist met z'n allen een groot fort gaan bouwen met een dijk en een gracht er omheen, en nu kan dat niet. Bah, waarom schijnt de zon nu toch niet. Maar dan moet ze toch wel even lachen, daar loopt een poesje over de straat, en kijk eens hoe mal ze haar pootjes optrekt, ze is zeker bang om vuil te worden. Helemaal nat is ze al, en ze loopt dicht langs de huizen. „Miauw, miauw,” zegt ze. Net of ze huilt, vindt Ineke.

Ze hoort vader en moeder opstaan, en Hans is er ook al uit, dus nu maar gauw gaan aankleden.

Als ze beneden komt, o, wat is dat nu, daar zit het natte poesje in de keuken, en likt met een rood tongetje zijn velletje schoon. Moeder heeft een schoteltje melk voor het poesje neergezet, daar heeft ze al flink van gedronken, zegt moeder. Ineke ligt op haar knieën bij het poesje, en ze aait het zacht over de kop. Grr, grr, spint het poesje en ze duwt haar natte kopje tegen Ineke's hand. Vader zegt, dat ze straks in de buurt maar eens moeten gaan vragen wie er een poesje kwijt is, ze kunnen toch zo maar niet een poes van iemand anders houden. Ineke hoopt eigenlijk, dat niemand weet van wie het poesje is, dan mogen zij het misschien wel houden.

Na het eten gaan Hans en Ineke op stap. Het regent niet meer, en vader heeft beloofd, dat ze vanmiddag naar de duinen gaan, bramen plukken.

„Zullen we hier eerst eens vragen?” zegt Hans. „Ja, bel jij dan maar.” „Nee,” zegt de mevrouw die open doet. „Nee, ik heb geen poesje verloren, maar is het een zwart poesje met witte pootjes?” Ineke knikt: „Ja, en ook een klein wit puntje heeft het aan z'n staart.”

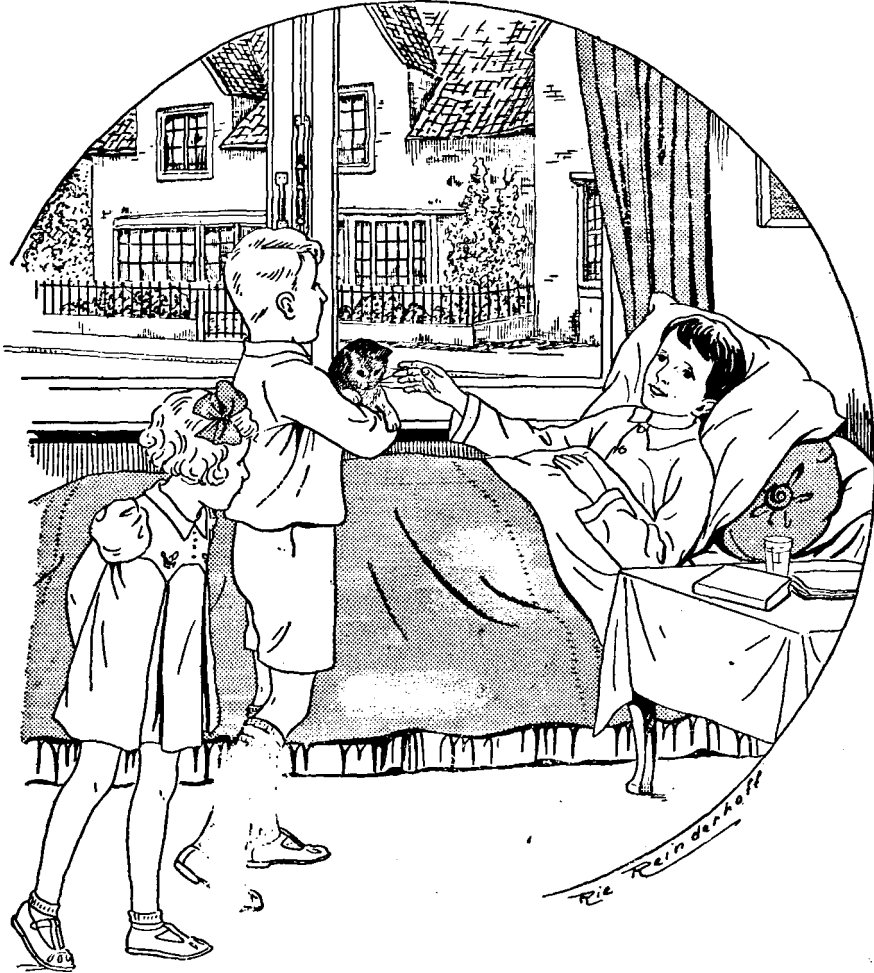
„Kijk,” zegt de mevrouw, „dan zal het 't poesje van Wim van Duuren wel zijn, die woont hier aan de overkant, gaan jullie daar maar eens vragen.” Ineke vindt het helemaal niet fijn, dat ze nu misschien al gauw hun poesje weer zullen moeten missen, want als ze weten van wie het poesje is, moeten ze het natuurlijk direct weer weg gaan brengen.

Ze loopt langzaam achter Hans aan, die al op de stoep staat en aanbelt.

„Heeft u ook een poesje verloren, Mevrouw, een zwart poesje met witte pootjes,” vraagt Hans, en Ineke zegt er achteraan: „En een wit puntje aan zijn staart heeft hij.”

„O, dat is onze Nelleke,” zegt mevrouw blij, „die is van Wim, zie je. Wim is ziek, en Nelleke houdt hem altijd gezelschap. We waren al zo bang dat ze weg was. Willen jullie haar wel even terugbrengen?”

„Direct, Mevrouw,” zegt Hans, maar Ineke zegt niets. Ineke kijkt al weer boos. Alles is ook even naar vanmorgen vindt ze. Eerst de regen, en toen dat lieve poesje, dat nu weer weg moet.

Hans vertelt aan moeder, dat ze het poesje komen halen.
„Gelukkig dat die zieke jongen zijn poesje zo gauw weerkrijgt,”
zegt moeder.
Maar Ineke zit bij het poesje op de grond, en aait z'n zachte
velletje, dat nu weer droog en glanzend is, en ze zegt niets.

„Kom, wil jij het poesje dragen?” vraagt Hans.

„Nee, ik wil niet mee, ga jij maar alleen.”

Moeder kijkt Ineke aan. „Wat is dat nu, ben je dan helemaal niet blij voor dien armen zieken jongen, dat hij zijn poesje weer krijgt?”

Nee, dat vindt moeder niet lief van Ineke.

Ineke loopt maar vlug achter Hans aan. Nee, nu vindt ze het van zichzelf toch ook niets aardig.

Mevrouw doet de deur al voor hen open als ze hen aan ziet komen.

„Bringen jullie zelf Nelleke maar even naar Wim toe,” zegt ze. Op de divan voor het raam ligt Wim. O, wat is hij blij, dat hij zijn poesje weer terug heeft. „Stoute Nelleke, om weg te lopen van het baasje,” zegt hij, en hij aait het poesje, dat tevreden spinnend op de deken ligt.

Ineke krijgt er nog een kleur van als ze er aan denkt, dat ze eerst het poesje heeft willen houden. Stel je voor, die arme Wim, wat zou hij zijn poesje hebben gemist.

Met een dikke steek in de mond lopen ze later naast elkaar naar huis. Wim wuift hen na voor het raam, met Nelleke in z'n armen, en Ineke wuift blij terug.

VII

Weggelopen

Adri en Ineke wandelen samen langs het strand, ze hebben allebei een emmertje in de hand, en hun blote voetjes plassen in het water. Ze mogen wel een eindje wandelen, maar niet verder dan de volgende trap, want tussen al die mensen op het strand kunnen ze gauw verdwalen. Al verder lopen ze, de trap voorbij, nog verder. Het wordt steeds stiller aan het strand, er zijn nu bijna geen mensen meer, alleen de grote zee en zij met hun beidjes.

„Kom,” zegt Ineke, „dan gaan we hier de duinen in,” en ze lopen het strand over, naar de duinen. Er is een smal paadje, heel steil omhoog. Ineke pufft van de warmte, ze kan Adri, die voorop klimt, haast niet bijhouden. Oei, wat warm is het.

„Ha,” juicht Adri, „ik ben er!” Bovenop het hoge duin staat ze, ver boven alle mensen op het strand. Zo, nog een stapje, ja hoor, daar is Ineke er ook bovenop. Hè, hè, even uitrusten. Dan lopen ze het smalle, slingerende paadje af. Goed kijken, hoor, wie het eerst bramen ziet, een heleboel, wel een emmertje vol willen ze plukken, dan kan moeder daar fijn vla van maken. Lekker is dat!

„Hier, een heleboel,” roept Adri. Ja, nu ziet Ineke ze ook, dikke donkere bramen. Eerst eentje proeven, ze hebben dorst gekregen van de warmte. Zoekend en plukkend lopen ze al verder en verder, maar nog steeds zijn de emmertjes niet vol, nog lang niet. Die lelijke doorns prikken ook zo, nee, zo’n prettig werkje als het eerst leek is het heus niet, hoor. Ineke’s voetje doet zo’n pijn, er loopt een grote rode schram over van een nare tak, die zo maar over het paadje lag. Adri is ook moe, ze gaan naast elkaar zitten, en ze vinden het helemaal niet zo leuk meer, zo met z’n beidjes, helemaal alleen op stap te zijn.

„Kom maar, we gaan weer terug, mams heeft nu al wel genoeg, de emmertjes zijn nog wel niet vol, maar dat hindert niet,” zegt Ineke. Er spettert een dikke druppel op Adri’s neus. O, het gaat regenen. De lucht is ook helemaal donker geworden, de zon is al lang weg, en daar hebben ze niets van gemerkt.

Opeens licht het, en dan, meteen een knetterende onweersslag. O, o, wat schrikken ze daar van. Adri’s lip begint te trillen. „Mammie, mammie,” roept ze, en Ineke wordt ook bang. De regen wordt ook steeds erger, ze worden helemaal nat. Oei, wat een licht, en dan dat gerommel. En nergens, nergens zien ze een mens. Ze lopen nu zo hard ze kunnen op hun moede beentjes, ze voelen niet eens meer dat ze overal schrammen krijgen. Ze huilen allebei, dikke tranen, zó bang zijn ze. En nergens, nergens is de zee te zien, of het strand, waar vader en moeder zijn.

O, ó, wat zullen vader en moeder nu bang zijn. Misschien denken die wel dat ze verdronken zijn, en dat ze nooit, nooit weer komen. Ineke begint nog harder te huilen als ze er aan denkt hoe stóut ze wel zijn geweest, door zo ongehoorzaam te zijn en weg te lopen. Boems, daar valt Adri, en ze blijft voorover liggen, met haar hoofdje in de armen. Het emmertje met de bramen is weggerold, de bramen liggen allemaal in het natte zand, maar dat merkt ze niet eens. Ineke laat zich naast haar vallen. „O,” schreit ze, „misschien vinden we vader en moeder nooit weer terug.” Adri hoort het niet eens, die snikt maar door. Ineke kijkt naar de donkere lucht, en dan opeens weet ze, dat God hen nu ook ziet, en Die kan helpen. „Lieve Heer,” bidt ze tussen haar snikken door, „Lieve Heer, we zijn zo stout geweest, en weggelopen, maar breng ons alstublieft weer naar vader en moeder.”

Ringelingeringeling. Over het smalle duinpaadje komen een paar fietsen aan. Het is net of er kabouters op die fietsen zitten, grote, natte kabouters, die glimmen van de regen. „Brrr,” zegt de voorste kabouter, „wat een weertje,” en hij trekt de kap van z’n cape nog wat verder over zijn hoofd. Maar opeens remt hij, en springt van

zijn fiets. Kijk eens, wat is dat nu, twee kleine meisjes liggen zo maar dwars over de weg. Klefsnat zijn ze, en ze huilen zó, dat ze de fietsers helemaal niet hebben aan horen komen.

Hij legt zijn fiets in het zand, en de andere man komt er nu ook bij. Hij zegt: „Wat is dat, twee kleine hummels, helemaal alleen in de duinen, en dan met dit vreselijke weer, o, wat een stoute kinderen.” Maar hij kijkt toch niet zo boos, en hij tilt Ineke met een zwaai op de bagagedrager. Adri zit al bij den anderen mijnheer op de fiets. Snikkend vertellen ze, dat ze weggelopen zijn zonder dat vader en moeder het wisten, om bramen te plukken voor moeder. „En toen konden we het strand niet weer vinden, en het onweerde zo, en we waren zo verschrikkelijk bang,” zegt Adri.

„Domme kindertjes, jullie zijn aldoor de verkeerde kant uit gelopen, maar nu zullen wij jullie wel gauw thuisbrengen. Weet je, als we eenmaal in het dorp zijn, jullie huis wel te staan?”

Ja, dat weet Adri wel, en Ineke denkt dat ze het ook wel kan vinden.

„Wat zullen die arme vaders en moeders van jullie nu toch ongerust zijn,” zegt de mijnheer tegen Ineke, en Ineke snikt weer opnieuw.

Eindelijk, ja hoor, daar is het dorp, nu moeten ze maar zeggen waar ze moeten zijn. Maar kijk eens, wie komt daar aan? „Pappie, Pappie,” roept Ineke. Vader holt naar haar toe. Het is net of vaders ogen nat zijn als hij Ineke van de fiets tilt. „Kindje, kindje,” zegt vader. Vader bedankt de vriendelijke heren, en wijst hun waar Adri woont. Ineke gaat nu met vader mee, haar kleine handje veilig in vaders grote, sterke hand. Thuis staat moeder voor het raam, met ogen die rood zijn van het huilen, zó ongerust waren vader en moeder. Overal hebben ze gezocht. Vader wilde juist naar het politiebureau gaan, toen hij Ineke tegenkwam.

Wat is Ineke blij, dat ze nu weer thuis is, ze heeft haar arm om moeders hals geslagen, en fluistert dat ze het nooit, nooit weer zal doen.

Als ze, later, in bed ligt met schone, droge kleren aan, vouwt ze haar handjes nog eens, en zegt ze: „Ik dank U wel, lieve Heere Jezus, dat ik weer bij vader en moeder ben, en ik zal nooit weer weglopen.”

VIII

De laatste avond

Voordat ze het weten zijn de vier heerlijke vacantieweken in Noordwijk al weer om, en zo is het vandaag alweer de laatste dag geweest. Morgenvroeg gaan ze weer met de trein naar huis, dan nog een paar dagen vakantie, en dan... dan begint de school. Ze vinden het jammer om weg te gaan, niet meer iedere dag naar het strand te kunnen, en in zee plassen, maar toch is het ook wel weer een beetje fijn om naar huis te gaan, naar de vriendjes, en naar Max. Max heeft al die tijd bij tante Truus gelogeed, en hij zal vast erg blij zijn als ze er allemaal weer zijn!

Omdat het nu de laatste avond is, mogen Hans en Ineke met vader en moeder uit. Thuis moeten ze dan de slaap maar weer inhalen en eens extra vroeg naar bed toe gaan, zegt vader. Vanavond gaan ze, net als grote mensen pas naar bed als het donker, pikdonker is, want eerst mogen ze mee, naar het vuurwerk kijken.

Naast vader en moeder stappen ze tussen al de mensen. Ineke kijkt trots naar moeder: „Fijn hè, Mams, nu ben ik net een grote dame.” Op het terras voor een hotel ontdekken vader en Hans nog een leeg tafeltje. Daar moeten ze maar even gaan zitten, zegt vader, dan mogen de kinderen kiezen wat ze hebben willen. „JJs!!” roepen ze allebei. „Een dikke portie,” zegt Hans er achter aan.

Stel je voor, daar brengt de kelner een heel bergje ijs op een schaalpje, wit en rose, met kleine vruchtjes er door, en dikke slagroom, heerlijk!!! Koud is het aan je tanden, maar toch fijn. Ineke geniet, ze lepelt heel voorzichtig om niet te morsen. Hans kijkt naar buiten, naar al de mensen die voorbijlopen. Jammer dat z'n vriendjes hem nu niet kunnen zien zitten, zo laat al, en dan achter zo'n „ijsje”. „Ha,” brult hij opeens, „ha, die Koos,” en hij zwaait met z'n beide armen naar een jongen dien hij kent van het strand. Maar die domme Hans heeft helemaal vergeten dat er nog ijs op z'n lepeltje zat, en dat hij het lepeltje nog in zijn hand had. Nu is er een dikke klodder ijs gevallen, precies op het haar van den mijnheer die aan het tafeltje naast het hunne zat. Hans krijgt er een kleur van, en moeder zegt: „Hans dan toch!” Kijk, het ijs begint al te smelten op mijnheer zijn hoofd, en nu drupt het op zijn neus. Hè, het lijkt wel of het regent, denkt hij, en hij kijkt naar de lucht, maar het regent helemaal niet. Hij begrijpt er niets van, voelt al weer een druppeltje kleverig langs z'n voorhoofd glijden. Hij haalt zijn zakdoek uit de zak, en strijkt er mee over zijn voorhoofd en

zijn haar, net of hij het heel warm heeft. Hans kijkt eens voorzichtig om, gelukkig, het ijs is met de zakdoek verdwenen uit het haar van den mijnheer.

Ineke heeft er niets van gemerkt, die kijkt maar, en luistert naar de muziek. Ze heeft nog helemaal geen slaap, hoor!

Als het ijs op is, en vader betaald heeft, gaan ze weg, om een mooi plaatsje te zoeken om naar het vuurwerk te kijken. Het is nu al bijna donker, de zee lijkt wel zwart, vindt Ineke. Zo, hier hebben ze een fijn plaatsje, vlak vooraan. Er komen nu ook al veel meer mensen staan en nog steeds meer komen er. Hè, dat wachten duurt lang. Ineke wordt moe van het staan, en Hans begint ook wel een beetje aan vaders arm te hangen.

Opeens . . . o . . . kijk eens!!! Daar schiet een pijl omhoog, en dan regent het, boven in de lucht, sterretjes, gouden en witte en rose sterretjes. O, alweer en allemaal goud. Wat is dat prachtig!! Ze knetteren in de lucht, en doven dan langzaam uit. En steeds meer pijlen en sterretjes komen er. Ineke's mondje blijft er van openstaan. Zó mooi vindt ze het.

Nu tilt moeder haar op, vader tilt Hans omhoog, anders kunnen ze het niet goed zien. Daar beneden op het strand . . . o, wat prachtig is dat, gouden wielen die draaien, en bloemen, en sterretjes, allemaal goud en zilver, je kunt haast niet zien wat het allemaal is, zó schittert het.

Zo iets moois hebben ze nog nooit gezien. En het een komt maar na het andere, maar het mooist vinden ze de pijlen. Zzzzzt, fluiten ze omhoog, en dan, héél hoog, spatten ze in sterretjes uit elkaar. Knap, knap, gaat het dan tot er niets meer overblijft.

Als de laatste sterretjes verdwenen zijn gaan ze tussen vader en moeder naar huis. Ze komen maar stapje voor stapje vooruit tussen al de mensen die hebben gekeken naar het vuurwerk, en nu weer naar huis toe gaan. Ineke heeft nu opeens slaap, en ze leunt haar hoofdje tegen moeders arm, maar Hans zegt dat hij nog helemaal geen slaap heeft, nee hoor. Maar als ze thuis zijn, en vader draait het licht aan, knippert hij met zijn ogen, die klein zijn van de slaap, tegen het licht. Het is ook al zo vreselijk laat!

„Hè, wat een fijne laatste dag hebben we gehad,“ zucht hij tevreden als hij in bed ligt, en moeder de dekens rond hem instopt. „Fijn was het, Moes.“

Ineke slaapt al, en droomt van sterretjes, een zee vol gouden en rose en witte sterretjes.